

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Μᾶς ἔφυγε καὶ ἡ βουλή...
- Π.— Καὶ τώρα τί θὰ λέμε ;
- Φ.—Κι' οἱ δύο μας δλομόναχοι τῆ μοῖρα μας θὰ κλαίμε.
- Π.—Μὰ πρὶν νὰ φύγη, ἔκαμε μεγάλο νταραβέρι.
- Φ.—'Ο Ράλλης ὁ ἐξ Ἀττικῆς 'στὸν Θεωρῆ προσφέρει ἑνὸς ἐφέδρου φάσκελο, κι' ὁ Θεωράκης πάλι τάνταποδίδει, Περικλῆ, ἀμέσως εἰς τὸν Ράλλη, ἐκεῖνος δὲν τὸ δέχεται καὶ τοῦ τὸ ξαναστέλλει, ὁ Θεωρῆς Φιλιππικούς τῆς μούντζας ἀπαγγέλλει, κι' ἡ μούντζα ὡς συνάλλαγμα παντοῦ ἐκυκλοφορεῖ καὶ ἄρχισαν τὸ μούντζωμα καὶ ἄλλοι βουλευφόροι, ὡς ποῦ μετὰ συζήτησιν σφοδρὰν τοῦ Δεληγιάννη ἐκόλλησε εἰς τῆς βουλῆς ἀπάνω τὸ ταβάνι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀνοίγουσα τὰ πέντε δάκτυλά τῆς τοὺς ἄνδρας ἐχαιρέτιζε βουλῆς ἐνδοξοτάτης.
- Π.—'Ορσε καὶ ἄλλαις ἕνδεκα νὰ γίνουν μιὰ δουζίνα.
- Φ.—'Αφοῦ λοιπὸν συνέβησαν τὰ σοβαρὰ ἐκεῖνα, 'στὸν κύριον Ζυγομαλᾶν ἐπέπεσεν ὁ Ράλλης, κι' ἀφοῦ τοῦ ἔψαλε πολλὰ τοῦ εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις πῶς εἶχε μὲ τὸν Θεωρῆ τιοῦτου εἶδους σχέσεις, ποῦ εἴμποροῦσε, Περικλῆ, πολλὰ νὰ ὑποθέσῃς. 'Αλλ' ἔμως κι' ὁ Ζυγομαλᾶς θυμόνει παραχρῆμα καὶ ὄλος κατακόκκινος ἐπήδησε 'στὸ βῆμα, καὶ εἶπε ὅτι ἀπορεῖ μεγάλως μὲ τὸν Ράλλη πῶς εἴμπορεῖ καὶ πῶς τολμᾷ μαζί του νὰ τὰ βάλῃ, ἀφοῦ αὐτὸς παμφίλιτος τοῦ Θεωρῆ τυγχάνει καὶ πρὸ καιροῦ 'στὰ ὀπισθεν κολλᾷ τοῦ Δεληγιάννη. Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος ἐκάγχαζαν οἱ φίλοι.
- Π.—'Αμμ' ὁ Γεροκωστόπουλος ;
- Φ.— Καθόλου δὲν ὠμίλει.
- Π.—Περ' ἔργον!.. πῶς ἔμεινε μετ' ἀδιαφορίας, ἀφοῦ ἐπρόκειτο, θαρρῶ, περὶ περιφερείας.
- Φ.—Καὶ ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, δὲν ἔδγαλε μιὰ λέξι καὶ πρόσωπον οὐδέτερον προὔτιμησε νὰ παῖξῃ. Λοιπὸν γιὰ τὰ ὀπίσθια μεγάλαι συζητήσεις κι' ἐφώναζαν πολλοὶ μαζί, ποῦ ἦταν νὰ σαστίσῃς. 'Οχι, ἐσὺ ἐκόλλησες, μωρέ, 'στὰ πσινα μου, ὄχι, ἐσὺ ἐκόλλησες, μωρέ, εἰς τὰ 'δικά μου, κι' ἐν μέσῳ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης συναυλίας πῆδᾷ ὁ Σωτηρόπουλος ὁ ἐκ τῆς Τριφυλλίας μὲ ξίφος αἵματοσταγὸς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη καὶ συνωμότης φανερός κι' ἐκεῖνος ἐπεφάνη. 'Αλλὰ καὶ ὁ Χατζόπουλος, ὁ προσφιλὴς τοῦ φίλος, προτοῦ ἀνοίξῃ, Περικλῆ, τὸ ἰσθόλον χεῖλος, ὡς συνωμότης φοβερός κι' αὐτὸς ἐφανερῶθη, κι' ὁ Δεληγιάννης ἐφριξε καὶ κατεπερφυρώθη,

- διότι τὸν Χατζόπουλον, καὶ λόγον πρὶν προφέρει, τὸν τρέμει ὁ Θεόδωρος, χωρὶς γιὰτὶ νὰ ξέρῃ, κι' ἀλλάζει χίλια χρώματα τῆς μούρης του τὸ χρῶμα, προτοῦ τὸ λαῦρον ἀνοιχθῆ τοῦ Χατζοπούλου στόμα.
- Π.—Μὰ δὲν ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλοι συνωμῶται ;
- Φ.—'Ανεκαλύφθησαν πολλοὶ Αὐστριακοὶ προδῶται, καὶ ἄρθρον σπουδαιότατον καὶ πλήρες σημασίας ἐδημοσίευσεν γι' αὐτοὺς τὸ φύλλον τῆς Πρωτῆς, ἐγὼ δὲ μόλις, Περικλῆ, τὸ ἄρθρον τοῦτο εἶδα, εἰς τὴν τετάρτην τοῦ 'Ρωμηοῦ τάντέγραψα σελίδα, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐξ αὐτοῦ κινδύνων.
- Π.—'Ω ! ἔλα, φίλε Φασουλῆ, κι' ἐδῶ ἐμπρὸς μου στάσου... ὦ ! ἄφησέ με νὰ κρυφθῶ ἐδῶ 'στὰ πσινα σου, διότι βλέπω τὰς σκιας συνωμοτῶν ποικίλων μετὰ ξιφῶν καὶ μαχαιρῶν καὶ πατερῶν καὶ ξύλων. Κρυόνω, τρέμω, χάνομαι..
- Φ.— 'Ω ! ἔλα, κρύψου 'πίσω... τῶν δολοφόνων τὰς σκιας ἐγὼ θὰ προσφωνήσω. Τίς εἶσαι σὺ, ποῦ ἔρχεσαι μὲ γυνωμένον ξίφος ; τίς εἶσαι σὺ μὲ τὸ φρικτὸν τοῦ συνωμῶτου ὕψος ; τίς εἶσαι σὺ, ποῦ φαίνεσαι ὡσὰν μηχανορράφος ; μὴ κινδυνεύῃ τὸ σακρὸν τῆς πολιτείας σκάφος, καὶ διὰ τοῦτο ἔρχεσθε προστάται καὶ σωτήρες, καὶ φέρουν ἐγχειρίδια αἱ στιβαράι σας χεῖρες ; 'Αν ἔμως εἰσθε πνεύματα τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης, ἢ ἂν πλανᾶσθε 'στ' οὐρανοῦ τὰς ἀχανεὶς ἐκτάσεις, ἂν εἰσθε πνεύματα λιμνῶν, σπηλαίων καὶ λειμῶνων, ἀόρατα ἢ ὀρατὰ μὲ κεφαλὰς γοργόνων, κι' ἂν μὲ μανδύας μέλανας εἰς σκελετώδεις ὤμους ἐπιβουλεύεσθε κι' ἡμᾶς καὶ τοὺς κειμένους νόμους, φτοῦ!.. φτοῦ!.. σᾶς ἐξορκίζομεν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος, ὡς τοῦ πατρός του τὴν σκιὰν ἐκεῖνος ὁ 'Αμλέτος.
- Π.—Φτοῦ! φτοῦ!.. μακρὰν πᾶν πινηρὸν μηχανορράφου πνεῦμα.
- Φ.—Κι' ἤμουν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, 'στοῦ Παρρασοῦ τὸ γεῦμα, ποῦ ἔγινε 'στὴν Κηφισσιὰ, ἐκεῖ 'στοῦ Πολυχρόνη, ὁποῦ μὲ τὸ πιλάφι του κάθε φαγᾶ σκλαδόνει, καὶ εἶδα καὶ τὸν Ἀμπελᾶ, τὸν δικαστὴ καὶ φίλο, ποῦ 'ξέχατα τοὺς γάμους του ὡς τώρα ν' ἀναγγείλω μετὰ μιᾶς ἐκ τῶν Πατρῶν κυρία; Ἀσπατίας, εἰς κάλλονῃν κι' εἰς ἀρετὰς κι' εἰς μετρητὰ πλουσίας, καὶ συνεχάρην, Περικλῆ, τὸν Παρρασοῦ τὸν φίλον, γιὰτὶ ἐφέτος ἔφαγε, χωρὶς νὰ πέσῃ ξύλον.
- Π.—'Αφοῦ λοιπὸν δὲν ἔπεσε 'στὸν Παρρασοῦ μπερντάχι, ὄρσε καμπόσας ματσουκιάς εἰς τὴ 'δική σου ράχη.